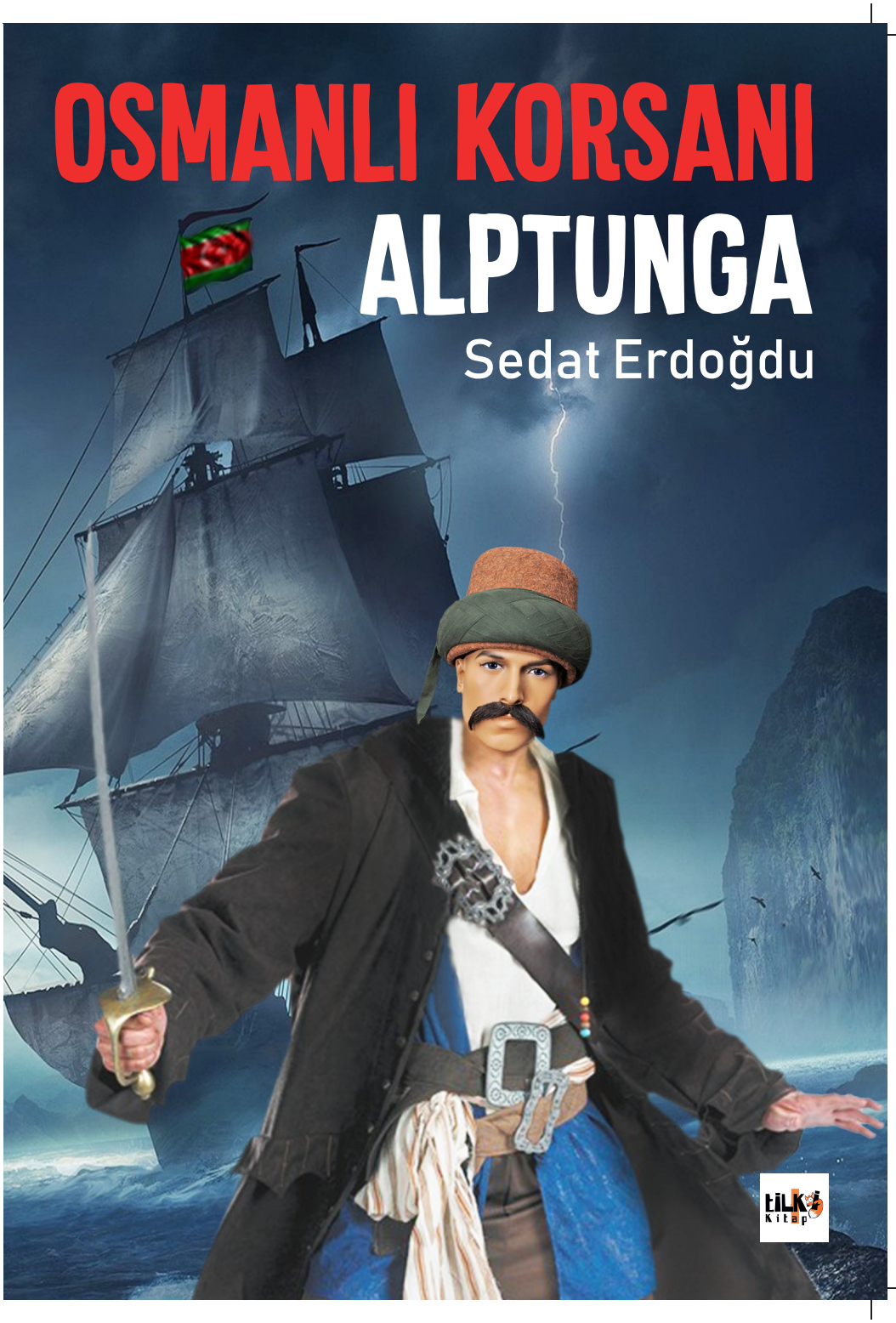

OSMANLI KORSANI
ALPTUNGA
Sedat Erdoğdu
tilki
Kitap

tilki
Kitap

roman
Osmanlı Korsanı Alptunga
Sedat Erdoğdu
ISBN 978-605-7946-28-7
1.Basım, İstanbul, Mart 2019
Genel Seri: 517

Tilki Kitap©
Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Şükran Onay
Son Okuma: Alev Sevgi
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Hatice Canan
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Osmanlı Korsanı Alptunga

Sedat Erdoğdu

ÖNSÖZ

Onlar Akdeniz'in Osmanlı korsanlarıdır. Bir kıyı limanında veya Akdeniz'in tuzlu sularında iyot kokusunu ciğerlerine doldurabildikleri herhangi bir yerde her an karşınıza çıkabilirler.

Akdenizli olmak için Akdeniz'in herhangi bir yerinde doğmuş olmaları da gerekmez. Paylaşacakları bir şeyler varsa paylaşırlar. Hiç kimseyi bulamasalar da bulabildikleri ve en iyi bildikleri mavilikleri paylaşırlar. O mavilikte bulurlar insanlıklarını, aşklarını, eşlerini, çocuklarını... Bulamadıkları tek şey düşmanlıktır. Düşmanlığın ve onun davetlisi art niyet, kıskançlık ve buna benzer hiçbir kötü duygunun rengi değildir zaten mavi.

Ah o mavi yok mu o mavi... Bütün sebep odur, olan bitenlere. İşte o yüzdendir, "Taş sektireceğim." diye denize taş fırlatıp, hayata "ya sabır" çekmek çabası. Hatta en uzağa tükürmek, rüzgarsız havalarda...

Çoğunlukla yanık tenli ve elleri nasırlıdır. Aşka doymazlar çünkü doymak için aşık olmazlar. Niyetleri doyurmaktır daha çok aşık olduklarını. Bunun da farkında bile değildirler çünkü her şeyi Akdeniz sarhoşluğuyla yaparlar. Ama onları sarhoş eden de alkol değildir. İyottur, mavidir, dalgadır, fırtınadır... Kalp atışları, falezleri döven dalgaların sesiyle senkronizedir.

Duygularını pervasızca saçıp döken insanlardır onlar. Anadolu'da büyük bir kentte yaşamayı hiç düşünmezler. Üzerlerine odaklanan ve yabancılaşan bakışlara bile aldırış etmezler. Karaya ayak basınca bile,

"Bir yerlerden dalga sesi geliyor mu?" diye kulak kesilir,

dinlerler şehrin nabız atışlarını. Deniz çekildikçe denize doğru koşarlar, rüzgarlı havalarda yelkenler fora; deniz yükseldikçe kaçıp kimselerin akıl erdiremeyeceği bir oyunu oynamak isterler. Belki yanlarında birkaç Akdenizli daha olsun ya da kadehlerinin buz payına Akdeniz kokusu dolsun isterler.

Sedat ERDOĞDU

AVLONYA

Osmanlı Devleti'nin başarılı denizcilerinden Kurbas Reis bir Arnavut'tu. Arnavut kanı taşımak ona her zaman gurur veriyordu. Küçük yaşlarda Osmanlı sarayına devşirme olarak gelmiş, o günden beri yıllarca ailesinden uzak kalmış, memleketine ve ailesine hep özlem duymuştu.

Arnavutluk'un liman kenti Avlonya onun için asla tamamlanamayan eksik bir hikaye gibiydi. Nerede kendini arasa, orada Avlonyalı olmanın verdiği öz değerleri karşısına çıkıyordu. Tamamlanamayan bu hikayede, tanımlanamayan bir karakter oldu yıllar yılı hep Kurbas Reis.

Küçükken annesinden dinlerdi Arnavutluk'u ve özellikle de Arnavut kadınının savaşçı ruhunu. Lavanta kokulu kadınlardı onlar. Sadece çarşafları, saçları değil yaşamları, öyküleri de lavanta kokardı. Hayata öyküleriyle, cilveleriyle, kahkahalarıyla ve yemekleriyle lavanta kokusu bulaştırmakta çok maharetliydiler. Bu koku yaşamlarına bulaşmaya görün, kolay kolay çıkmazdı. Kuşaktan kuşağa bir yolunu bulur geçerdi. Başkalarının yaşamlarına da bulaşırdı bu Adriyatik Denizi'nin lavanta kokusu. Yaşamı sihirli kılan aslında biraz da bu lavanta kokusu değil miydi?

Avlonyalıların beyaz badanalı, mavi kapılı, avlusu geniş evleri vardı. Avlusunda sardunyaları, begonyaları ve mor renkli gelin duvakları açardı. Upuzun yemek masaları mutlaka olur, yaz günlerinde bu masalarda oturup yemek yer, şarkı söylerlerdi. Genelde Arnavut kadınlarının sesleri buğulu ve hoştu. Erkekleri içkiye düşkündü ama alkolik değillerdi. Şarabı çok severler, disiplinli, prensip sahibi ve neşeli insanlardı.

Bin bir çeşit mezeleri vardı. Yemek kültürleri çok zengindi

ve yemekleri çok lezzetliydi. Hamarat bir kadındı annesi Suela. Küçükken oğlunun elinden tutup onu kırlardan ot toplamaya götürürdü. Bu yüzden her çeşit otu bilirdi Kurbas. Bir Arnavut'a, "ot ve balık" denilince akan sular durur, otu ve balığı o derece severlerdi.

Zeytin ve narenciye ağaçları ile çevrili kıyıları bulunan bu sakin liman şehrinin yemekleri de zeytinyağlı olurdu elbet. Annesinin yaptığı en meşhur yemeği favaydı. Bir de kabak çiçeği dolması hazırlardı ki yemeyen bin pişman olurdu. Sofra kurulduğu zaman, öyle bir iki çeşit yemekle geçiştirmek ne mümkün, bin bir çeşit meze ve yemekle masa donatılır, balık çeşitleriyle adeta süslenirdi.

Avlonya halkının kapısı herkese açıktı. İster zengin olsun ister fakir, her kim olursa olsun içeri girip sofralarına rahatça oturabilirdi. Evlerine gelen her misafire hürmet ederler ve onları ağırlarlardı. Ne kadar yiyecekleri varsa çıkarıp misafirin önüne koyarlardı.

Pamuk gibi bembeyaz saçlı ninesi, bakışlarında bin keder yüklü aksakallı dedesi ve kendinden küçük iki erkek kardeşi ile mutlu bir hayat sürüp gidiyorlardı.

Dedesi ona hep özlemle eski günlerden bahsederdi. Çektikleri acılar yıllar geçse bile hep gözlerinde yuvalanmış bir gözyaşıydı. Tamamlanamayan yarım bir hikayeydi Kurbas'ın içindeki Arnavutluk. Geçmişine dönüp baktığında özlem duyduğu ailesiydi. Çocukluğundan bu yana eksik kalan hikayesiydi ve bu hikayenin bir gün tamamlanması umuduyla yaşadı yıllar yılı. Bir gün mutlaka Arnavutluk'a gidip ailesini yeniden görmeliydi, yoksa bu hikaye ömrünün sonuna dek yarım kalacaktı.

Osmanlı ordusunun devşirmelere ihtiyacı vardı. Devşirme yapılacak olan bölgede, ilk önce gönüllü olarak devşirme olmak isteyen çocuklar toplanırdı. Zira Osmanlı ordusunda

Yeniçeri olmak veya devlet kademelerinde önemli mevkilere gelebilmek için "devşirme olmak" çok mühim bir fırsattı. Yeniçeri teşkilatına girmek veya saraya girmek önemli bir şeref sayılırdı. Hatta bu uygulamayla Yeniçeri olan veya saraya girenler, belli bir süre sonra önemli mülki ve askeri mevkilere geldiklerinden dolayı, bu gayrimüslim gençler aileleri tarafından istekleri doğrultusunda devşirme oluyorlardı.

Hıristiyan halkın bu uygulamayı memnuniyetle karşıladığını öne sürmek mümkünse de ortaya çıkan hoşnutsuzluklar da görülebiliyordu. Her şeyden önce, Osmanlı Devleti genelde Hıristiyan halkın çocuklarını kaybetme korkusundan yararlandılar ve Hıristiyan halkın topraklarını teslim almak için yapılan pazarlıklarda devşirmeden muafiyet teklifinde bulundular.

Osmanlı Devleti'nde devşirme yapılan Hıristiyan halka tanınan en önemli ayrıcalık, çocukları üzerindeki vergiden muaf olmaları idi. Bazen itaatsiz davranan halkı cezalandırmak için o bölgeden zorla devşirme yapıldığı da oluyordu. Esasen devşirme sistemi, yapısı itibariyle Osmanlı Devleti için doğal, hatta zorunlu bir durumdu. Bir imparatorluk içinde her ferdin normal olarak askerlik görevini yerine getirmesi gerekir.

Toplanan bu Hıristiyan çocukların mutlaka Türk-İslam kültürüyle yetiştirilmiş olması gerekiyordu. Bu olayda asıl hedef bir İslamlaştırma ve Türkleştirme çalışması değil, orduda birlik ve beraberliğin sağlanması, askeri ve idari bir takım problemlerin çözümüydü.

Müslüman olan Yeniçerilerin İslam hukuku hükümlerine göre İslamiyet'ten ayrılmaları kati suretle yasaklanmış olsa da bu kimseler Osmanlı İmparatorluğu sınırları dışına çıktıklarında bu sorun kendiliğinden ortadan kalkıyordu. Asıllarını

ve ailelerini hiçbir şekilde unutmayan bu kişilerin geç de olsa eski dinlerine ve hayatlarına dönebilmeleri mümkündü.

Yeniçeri Ağası Sancar, divana başvurarak ihtiyaç miktarını bildirdi. Osmanlı ordusuna devşirme asker toplanacağını ve Arnavutluk'tan da devşirmelerin getirileceğini öğrenen Kurbas Reis, kendisinin de bir Arnavut devşirmesi olduğunu, yöreyi ve dilini iyi bildiğini divana anlattı. Divan heyeti Arnavutluk'tan toplanacak devşirme toplama işleminde, Osmanlı gemi kaptanlarından Kurbas'ı görevlendirdi.

Kaptan Kurbas'ın içi içine sığmıyordu. Ölmeden son bir defa doğduğu toprakları ve ailesini yeniden görecek olmanın heyecanını yaşıyordu. Bu yöreyi iyi bilen leventleri topladı. Ocaktan bir devşirme emini ve devşirme memuru temin edildi. Devşirme işlemi kadının kontrolünde yapılırdı. Kadıya haber veren Kurbas Reis, elinde tuttuğu fermanla, devşirilecek mıntıkalara emirler göndermeye başladı. Sancakbeyinden, kadılar ve topraklı süvarilerden devşirme seçimi için yardım istedi.

Fermanda, her mıntıkadan alınacak oğlan adedi kazalara göre tespit edilmişti. Devşirme memurları bu mıntıkaları gezerek, evsafı haiz çocuklardan kırk evden bir oğlan devşirirdi. Evli olanlar ve bir hanede tek erkek çocuğu olanlardan devşirme alınmazdı. Devşirilecek oğlanların kanun gereği 13–18 yaşlarında gürbüz, sağlam olması ve kökenlerinin Arnavut, Rum, Pomak, Sırp ya da Hırvat Hıristiyan çocukları olmasına dikkat edilirdi.

Arnavutluk, Yunanistan, Bulgaristan, Sırbistan, Bosna-Herek, Macaristan ve bütün Osmanlı memleketlerindeki Hıristiyan tebaadan devşirme alınırdı. Anadolu'daki Hıristiyan tebaadan da devşirme alındığı oluyordu. Devşirilen oğlanın köyü, kazası, sancağı, baba ve anasının isimleri... Yaşı, bütün eşkâli ve "sürücü" denilen sevk memurunun, sipahinin, adı

bir deftere yazılır, bu defter iki nüsha olur, biri devşirme memurunda diğeri "sürücü" denilen görevlide bulunurdu. Devşirme yapılacak köylere önceden haber verilirdi.

İşte Yeniçeri teşkilatının iki önemli kaynağı bunlardı. Bu iki kaynak suistimal ile bozulunca, Yeniçeri teşkilatı ve devlet teşkilatı da bozulmaya başlamış oldu.

KURBAS REİS

Devşirme toplayan gemiler Akdeniz'e açıldı. Kaptan Kurbas'ın gemisi Arnavutluk'a doğru ilerledi ve Adriyatik Denizi'nde yol almaya başladı.

Gökyüzünün dibi delinmişti sanki. Olanca şiddetiyle yağan yağmur, hiç de öyle kısa zamanda dinecekmiş gibi gözükmüyordu. Gecenin soğuk karanlığından sıyrılıp gelen iri damlalar, bitmek tükenmek bilmeyen sürekli ve hoş bir ritim eşliğinde, ardı ardına geminin güvertesine çarpıyor. Bir sağa, bir sola koşuşturmaktan yorgun düşen denizciler gemide adeta sonu gelmeyen bir köşe kapmaca oynuyorlardı. Bu olay, Kaptan Kurbas'ın dikkatinin dağılmasına, uykusuz gözlerle güç bela seçebildiği yol haritasını gözüyle takip edememesine, geminin dümenine hakim olamamasına ve rotayı kaybetmesine sebep oluyordu.

Yorucu bir yolculuğun ilerleyen karanlık saatlerinde, uykunun kol gezdiği saatlerde, kaptanın bir limana konaklamak için fırsat kolladığı gözleri, ellerindeki urgan kesiklerindeki acıya aldırmadan, düşüncelerini de yağmurun, uykunun güzelliğine davet eden o dayanılmaz tıkırtısından uzaklaştırabiliyordu. Kaptan kendini ve yanındaki korsanları gelecekteki mutlu günlere taşıyabilme gayreti içindeydi.

Adriyatik Denizi'nin şiddetli dalgaları ve yağmurun sevimsizliğinin ardından, sağ salim kıyıya kavuştuklarına tam sevinmeye başlamışken, birdenbire bastıran fırtına, moralleri ni oldukça bozuyordu Osmanlı denizcilerinin. Burada bir süre demir attıktan sonra seyrine devam etti kaptan. Yorucu zaman, usul usul geceye çevirmişti yüzünü. Yağmur soluksuz yağmaya devam etmekte, sevimsiz bir sessizlik ve yalnızlık

çöreklenmekteydi Avlonya kıyılarına. Kaptan dikkatini rotaya verme çabasını ve uykuyu gözlerinden uzak kılma gayretine destek olmayı çoktan bırakmıştı. Yorgunluğun getirdiği uyuşukluğun o dayanılmaz hazzının kucağına kendini teslim etmiş, başını kamarasındaki ahşap duvara dayayarak fırtınanın gemiyi beşik gibi sallama cazibesine kapılıp çoktan derin bir uykuya dalmıştı Kurbas Reis.

Ertesi gün güneşli bir hava karşıladı onları. Sabah olması ile birlikte, limanda insan kalabalığı yoğunlaşmaya başlamıştı. Satıcı kadınlar ve limanda çalışanlar dikkati çekecek kadar fazlalaşıyordu. Sahilde hareket eden insanlar, son zamanlarda sık sık yaşanan gasp, soygun ve yaralamalardan korktukları için, gayrıihtiyari karaya yanaşan gemiden gözlerini alamadılar. Karadaki bu insanlar bakışlarıyla birbirlerinden destek ve güven alırlardı. Korkunun bir araya getirdiği bu insanların ilginç manzaraları daima ilgi çekici olmuş ve acı ırmağında yıkanmış, genellikle mahzunluğu tarif eden tebessümlerin dudaklarına konmasına sebep olmuştur.

Gecenin yorgunluğunun ardından gün ışır ışımaz limana demirleyen Osmanlı gemisinin varlığı, Avlonya halkının canının oldukça sıkılmasına sebep olmuştu anlaşılan. Mırıltılarında sevimsiz küfürler gezinmekteydi.

Yağış kesilmiş, masmavi ve bulutsuz gökyüzünün altında, yüksek dağlarla çevrili Avlonya kıyılarının sakin ve güzel görünümünü seyrederek çocukluk günlerine geri döndü Kurbas Reis. Üç erkek kardeşin en büyüğü olarak Osmanlı ordusuna devşirme verildiğinde, henüz on üç yaşında bir çocuktu. Bu limandan ağlayarak ailesine veda ettiği günü daha dün gibi hatırlıyordu. Yeniden bu limana geri döndüğü için Allah'a şükretti. Denize indirilen sandallara doluşarak karaya çıkış yaptı leventler. Limanın loş ve dar sokaklarında kirli sakallı, kalın elli, yanık yüzlü Osmanlı denizcileri geziniyordu artık. Yöreyi iyi bildiği belli olan bu Osmanlı kaptanı, limanda gördüğü ve

hayal meyal hatırladığı yüzlerle selamlaşıp, şakalaşıyordu. Sabahın köründe hiç beklemediği müşterilerle karşılaşan fırın sahibi çok şaşkındı. Siparişler verildi, ekmekler yenildi. Otuz yıl aradan sonra doğup büyüdüğü şehre geri gelen Kurbas Reis, adamlarına sahilde oturup dinlenmelerini, kendisinin kısa bir süre sonra geri döneceğini, bir taşkınlık yapmamalarını tembihledi.

Kıyıda denizden gelen esintiyle insanın içini okşayacak şekilde dalgalanan etekleriyle dolgun dudaklarında kırmızı rujlar bulunan kadınlar vardı ki o kadınlar aylarca açık denizlerde kadınsız kalan erkeklerin bakışlarının üzerlerinde olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Denizciler, toplandıkları birahanelerin yolunun kenarında bulunan masalarına oturup fondipledikleri bira şişesinin çıplak tabanından, yürüyen yürürken arkasındaki gözlerin yuvalarından fırlayarak peşlerinden geldiklerini ve hatta neredeyse kalçalarına doğru uzandıklarını hisseden ve hissettiren kadınların yürüyüşünü izlerken, o kadının köşeyi dönmesi ile yarım kalan hayalleri hüzünlere bürünmekte ve ellerinin tersiyle bir kısmını bıyıklarının kapattığı güneş yanığı kalın dudaklarını, derin bir "ah!.." ile silmekteydiler.

Umutsuzlukları geçen zamanla beraber azalmaktaydı. Bitirilen bira ve şarabın etkisiyle bilinçaltında yatan isteklerin, özlemlerin, heveslerin yavaş yavaş kendilerine yol bularak yukarı doğru hareketlendi. Gökyüzünde yıldızların yerini almalarının da etkisiyle tayfaların birahanelerden ayrılıp daha sert içkilerin satıldığı, daha fazla kadının çok daha verici olduğu, gönüllerinden geçen duyguların karşılandığı ara sokaklardaki kulüplere doğru süzülüşler başlamaktaydı.

Denizcilerin bakışlarını bilenler iyi bilir, delicidir. Doğrudan gökyüzünden kayan bir yıldız gibi karşısındakine akar, yalpalamaz, neşelidir, bonkördür, isteriktir. İstediğini direkt

söylediği için kabadır bakışları. Denizcilerin elleri, küt parmakları, kalın halatların kavurduğu, kanattığı, güneşin yaktığı ama zamanla nasırlaştırdığı avuçları direkt hedefe gider. Onların sözcüklerinde Fransız şairlerinin birbirine geçmeli aşk şiirleri yoktur, onlar ne istediklerini karşısındakinin gözlerinin içine baka baka söylerler.

Denizcilerin yüreği merttir, ölümle yaşamayı aynı kulvarda taşırlar. Güneşli bir günde sere serpe eğlenirlerken aynı günün gecesinde kopan fırtınada ölümün korkusunu, azgın dalgaların bir Azrail gibi enselerinde bitmesini yaşarlar ve şaşırmazlar. Karada sabredemeyen o gözler denizlerde, açık sularda saatlerce ufku tarar durur. Yine de liman şehirleri açtır denizcilerin hoyrat yüreklerine, kaba ellerine, delici bakışlarına, neşelerine, bıçakların havada uçuştuğu kavgalarına, naralarına, küstah yürüyüşlerine... Bir liman kasabasında, onların gelmesiyle kimi zaman paralı kimi zaman da toy bir denizci ile toy bir genç kızın aşkı yaşanırdı.

SUELA

Issız gecelerin uçsuz bucaksız karanlığında yaşıyordu hayatı. Bazen sessiz sedasız bazen de fırtınalı günler bekliyordu yaşamın kıyısında onu. İyiyi de yaşıyordu bu derin maviliklerde, kötüyü de görüyordu sessiz derinliklerde. Sevgiyi tadıyordu bazen açık ufuklarda, sevgisizliği de hissediyordu unutulmuş bir sandık içinde. Hayatın kendisine verdiği güzellikleri değil, kendinden alıp götürdüğü nicelikleri hatırlıyordu. Bitmeyen günler, geçmeyen dakikalar ve ulaşılması imkansız saatler sona ermişti nihayet. Nihayet yıllar sonra görebilecekti ailesini Kurbas Reis. Yıldızların umursamaz parıltılarını seyrediyordu köhne karanlıklarda, ay ışığının altında gizlenen yakamozları görüyordu uzak diyarlarda. Sevgiyi özlüyordu bazen unutup hayatın gerçeklerini, sevmeyi unutuyordu bazen de çalkantılı günlerin çaresizliğinde.

Yılmadı ne hayattan ne de zorluklardan. Bekliyordu kendisini alıp götürecek zamanı, bu diyardan. Çareyi seviyordu, çaresizliği değil... Sevgiyi özlüyordu, sevgisizliği değil... Hayatı doyasıya yaşamak istiyordu, ölmeyi değil...

Kaptan Kurbas, doğup büyüdüğü evi eliyle koymuş gibi buldu. Kapıyı çalmadan içeri girdiğinde hane halkı şöminenin başında toplanmış, odun ateşinde ısınmaya çalışıyordu. Evin reisi Edon, aniden kapıdan giren kırk yaş üstü, uzun boylu, uzun kır saçlı, gür bıyıklı, kır sakalları uzamış, yıllardır görmediği ağabeyini karşısında görünce tanıyamadı:

"Buyurun kimi aramıştınız?" diye sordu. Kurbas sevinçle iki elini yana açtı ve yüksek sesle:

"Kardeşim, beni tanımadın mı? Ben Kujtesa..." dedi. Edon oturduğu sandalyeden sendeleyerek ayağa kalktı, koşarak ağabeyine sarıldı. Evde, balıkçılıkla geçimini sağlayan küçük kardeşi Edon, karısı Sihena ve kardeşinin iki çocuğundan başka kimsecikler görünmüyordu. Etrafını meraklı bakışlarla süzdü Kurbas Reis:

"Annem, babam, büyükannem, dedem ve kardeşim Olsi'yi göremiyorum. Onlar neredeler?" diye sordu. Edon hüzünlü bakışlarını Kurbas'ın üstünden ayırdı, başını öne eğdi. Kısa süren bir sessizliğin ardından elini Kurbas'ın omzuna koydu:

"Üşümüşsündür, geç şu şöminenin karşısına. Karnın da açtır. Eşim sana sabah yakaladığım levreklerden kızartsın, yanında da sevdiğin otlar..." dedi. Kurbas kafasını iki yana salladı:

"Limandaki Orsiola'nın fırınında karnımızı doyurduk. Fırın hala yerinde duruyor fakat Orsiola ölmüş. Çocukları işletiyordu fırını, beni tanımadılar. Onlara Avlonyalı olduğumu anlattım, çok şaşırdılar ve ikramlarını gösterdiler." dedi ve ardından:

"Ailemize ne oldu? Anlat bana kardeşim." dedi. Edon'un karısı Sihena elinde bir tepsiyle geldi:

"Size kekik çayı getirdim, içiniz ısınır." dedi ve fincanı uzattı. Kurbas fincanı eline aldı ve çayından bir yudum içti. Kardeşinin anlattıklarını dinlemeye başladı:

"Sen gittikten iki sene sonra babam sahilde çıkan bir kavgaya karışıp bıçakla öldürüldü. Yıllarca olayın failini ve babamın neden öldürüldüğünü öğrenemedik. Bir evin erkeğinin ölmesi ne demektir biliyor musun? O evin mutsuzluğu demektir. Evde erkek bir güçtü. O güce bir ailenin ihtiyacı vardır. Çünkü bu ölümden geriye sahipsiz bir aile kalır. Aileye sahip çıkacak tek kişi vardı, o da sendin. Sen ise bu ailenin yanında

değildin. Geceleri büyükannemin gözüne uyku girmiyordu. 'Birazdan kapı çalacak, korsanlar canımıza ve malımıza zarar verecek.' kuşkusu içindeydi hep. Çocukluk yıllarımda bunun bilincinde değildim. Babamız öldüğünde yedi yaşında bir çocuktum. Annem Suela çok genç yaşta dul kalmıştı. Bilhassa anneannem, annem ve dedem bizlere kol kanat geriyordu." diye anlattı ve bir süre sustu. Sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

"Yanı başımızda oturan Kosavari'yi hatırlar mısın?" diye sordu Edon. Kafasını "evet" der gibi salladı Kurbas:

"Evet, tanıyorum. Karısı ikinci kızını doğururken ölmüştü ve iki kızı ile yalnız yaşayan birisiydi. Bizim konuyla onun ne alakası var?" diye sordu. Anlatmaya devam etti Edon:

"İşte doğan ikinci kız Sihena'ydı ve annesi onu doğururken hayata gözlerini yummuştu. Kosovari benim kayınpederim olur. Babam öldükten sonra her gün bizim eve uğrayıp anneme:

"Sen telaşlanma Suela, ben her gün size uğrarım." dediğinde bizi yalnız bırakmayacağını, annemde gözü olduğunu anlamıştım. Bilhassa bu sahiplenme sayesinde büyükannemin yüreğine su serpilmişti. Bizler böyle bir korkunun ve endişenin içindeyken birileri, yani Kosovari, bize gelmenin hesaplarını yapıyordu." diye anlattı. Kurbas Reis kaşlarını çattı, öfke dolu bir ses tonuyla:

"Babam sağ olsaydı da bilseydi ki Kosovari bizi koruyup, kollayacak... Onu bir dağ başında öldürürdü, ölüsü de kim vurduya giderdi. Anneme aşıktı ve babam da bunu çok iyi biliyordu. Onunla bu yüzden hiç konuşmazdı." dedi.

Babası hakkında konuşulanları işiten Sihena bu söze çok üzüldü. İki küçük kızını yanına alıp konuşulanları duymamak için yan odaya geçti. Sonuçta kötü bahsettikleri kişi öz babasıydı. Edon anlatmaya devam etti:

"Bilhassa bizimle iyi iletişim içinde oluyor, güya yardım etmek ve sahiplenmek için sağa sola annemle evleneceği söylentilerini yayıyordu. Bir gün anneme:

'İki çocuğa babasızlık çektirir miyim? Seni ben alırım, iki kızımı da yetişince senin oğlanlar alır. Mallarımıza sahip çıkarlar. Çobanlarımız olur, mallarımızın bekçiliğini, mahsullerimizin ırgatlığını yapar çocuklar.' dedi. İşte bu sözler kulaktan kulağa söylenip büyükannemin de kulağına gelmiş olmalı ki annem komşumuz Kosovari'ye bu yüzden bir defa daha gidip konuşma gereği duymuştu. Ayrıca evlenme fikrini de ilk defa büyüklerine anlatıp bir danışacak, bakalım onlar ne diyecekti. Büyüklerin de oluruyla Kosovari ile evlendi Suela. Artık Kosovari'ye, "baba" demeye başlamıştık. Aradan yıllar geçti, önce dedemi, sonra ninemi kaybettik. Bizler büyüdük ve Kosavari'nin iki kızıyla zoraki olarak evlendik. Böylece mallarımız bölünmedi. Bir gece eve sarhoş olarak gelen Kosovari anneme, babamı kendisinin öldürdüğünü, bu yüzden geceleri kabuslar görüp uyku uyuyamadığından bahsetmiş. O günden sonra ailemizde mutluluk diye bir şey kalmadı. Annem Kosovari'yi şikayet edip zindana gönderdi. Ağabeyim Olsi ise buradan uzaklaşıp Orikum'a yerleşti. Daha sonra bunalıma girip korsanlara katıldı ve bir daha kendisinden haber alamadık. Karısı Patricia ve çocukları Orikum'un bir köyünde oturuyorlar. Olsi'nin bir oğlu, iki kızı var. Oğlu Andrea büyüdü, hem annesine hem de kardeşlerine babalık ediyor. Bir hafta evvel gelseydin annem Suela'yı görebilecektin, onu yeni kaybettik." dedi. Anlatılanlar karşısında oldukça şaşırmıştı Kurbas:

"Kosovari'ye ne oldu, hala yaşıyor mu?" diye sordu. Edon kafasını sağa sola oynattı:

"Maalesef, zindanda açlıktan ölmüş. Cesedini bulduklarında çoktan çürümüştü." dedi. Ne söyleyeceğini bilemedi. Aile büyüklerinin öbür dünyaya göç ettiklerini öğrendiğinde çok üzüldü Kurbas Reis. Kelimeler ümüğünde tutuklu kalmış-

tı adeta. Bir erkek kardeşi korsanlara katılmış, bir daha geri dönmemişti. Annesinin yıllarca kendisine hasret kaldığını, gözlerinin açık gittiğini duyunca gözünden birkaç damla yaş süzüldü yanaklarına. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ölenlerin ruhuna, "Fatiha duası" okudu ve yeleğinin cebinden çıkardığı bir kese dolusu altını kardeşi Edon'un avucunun içine sıkıştırdı:

"Al bu altınları Edon. Ben artık bir Müslüman'ım ve Osmanlı ordusu için savaşıyorum kardeşim. Sakın karını ve çocuklarını ihmal etme, onların bu suçta bir günahı yok. Denizciler limanda beni bekliyorlar, gitmem gerek." dedi.

Kardeşi, yengesi ve yeğenleri ile vedalaşarak leventlerinin yanına geri döndü. Kendi hikayesinin sonunu getirdiği için çok mutluydu Kurbas Reis, asıl adıyla Kujtesa...

ORİKUM

Hava kararmış, Avlonya halkı yavaş yavaş evlerine çekilmeye başlamıştı. Kurbas Reis adamlarına derhal kıyıda toplanmalarını emretti. Kendisinden sonra gelen kaptan yardımcısı Piraziz'in gözlerinin içine baktı:

"İki koldan ilerleyelim. Ben güneydeki kasabalara gideceğim, sen kuzeye gideceksin. Arnavutluk'u iyi bilen birkaç denizciyi emrine veriyorum. Devşirme getirilecek köylerden oğlanları tez vakitte toplayıp yarın öğle saatlerine doğru gemide buluşalım. Sadece bize haber ulaştıran köylerden devşirme toplayacaksınız. Bir evin tek oğlu olanlara ve evli oğlanlara, babasını kaybetmiş ev geçindiren oğlanlara dokunulmayacak." diye sıkı sıkı tembihledi. Piraziz kafasını öne eğdi ve esas duruşta:

"Emredersiniz Kaptan!.." dedi. Kıyıda toplanan denizciler Kurbas'ın önderliğinde Avlonya'nın kıyı şeridini takip ederek güneye doğru yürümeye başladılar.

Gecenin gizeminin sarıp sarmaladığı, hiç beklenmedik anlar ve şekillerde karşılarına çıkan küçük ve sesiz köyler, birkaç saattir bu sevimsiz seyahatin ürkütücü ve geri dönülmesi zor gerçekliğini yaşamakta olan yolcuların yüreklerine ufacık da olsa kendilerine güven serpintileri ekmekte, farkında olmadan tutulan solukların yenilenmesine vesile olmaktaydılar .

Osmanlı denizcilerinin tanımadıkları, sevmedikleri ve karanlıkların sevimsiz kara renginin boyadığı bu uzak coğrafyanın tek güzel tarafı: Ayın ışıklarının aydınlattığı yolda, olanca güzellikleri ve sevimlilikleri ile gezinen, güçlü ışığa yakalan-

dıklarında ne yapacaklarını şaşırıp, öylece bulundukları yere oturup kalan, bazen yalnız bazen de guruplar halinde serin ve sevimsiz geceyi renklendiren yabani kuşlardı.

Tüm olumsuz koşullara bir de fırtına eklenince, zaten oldukça yavaş seyreden denizcilerin hızı biraz daha azaldı, varılacak menzilin zaman olarak mesafesi daha da arttı. Yağmurla birlikte, arada bir tebessüm etmelerine neden olan kuşlar da yolları terk ettiler, bu yitik arazide tamamen kaderleri ile baş başa kaldılar.

Kasabanın güney istikametinden uzanan bu tenha yol, bu mevsim ve bu saatlerde insanlar tarafından tercih edilmiyor olmalıydı ki ne gittikleri istikamette ne de karşı istikamette gelen bir insana rast gelmişlerdi. Bu da gecenin gölgelerini korku duygusuna çevirip yüreklerinin derinliklerine dolduruyordu. Kuzeyde ise bu sevimsiz seyahat, yolların biraz düzgünleşmesi ve yol kenarına dizilen köylerin sıklaşmasının ardından, uzaktan gözüken Orikum'un ışıklarını fark ettiklerinde sona ermiş oldu. Aslında zorlukların sona ermediğini, tam aksine asıl problemlerin yeni başladığını, zamanın ilerleyen saatlerinde daha iyi anlayacaklardı.

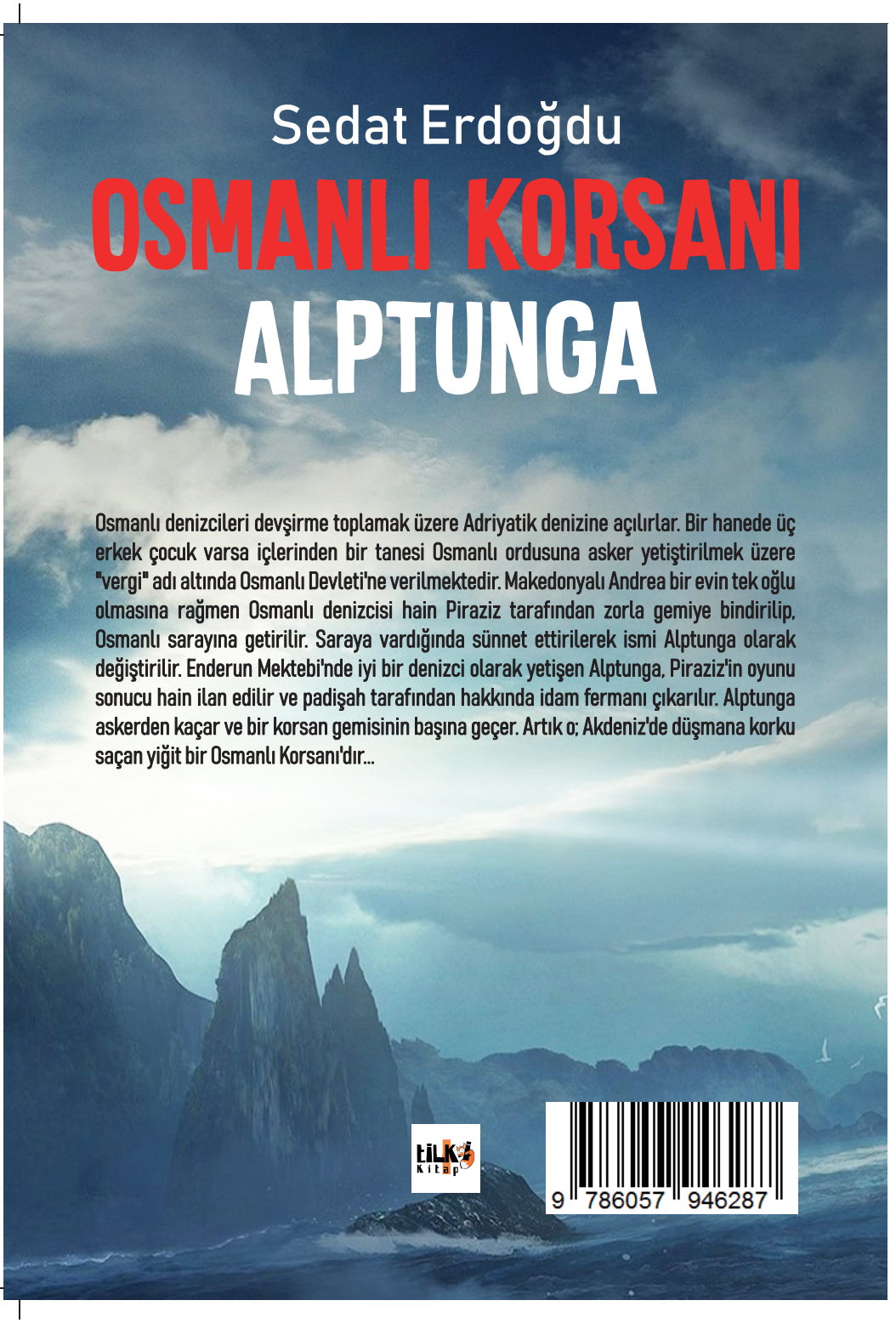
Avlonya'nın kuzeyinde bir kıyı kasabası olan Orikum'un narenciye kokan yalnız ve ıssız sokakları karmaşık bir geceye ev sahipliği yapıyordu. Adriyatik sahillerinde, Malta'nın erik ağaçlarının ve badem ağaçlarının çoktan çiçeğe durdukları, kireç boyalı evlerin balkonlarından aşağı sarkan sardunyaların geçirdikleri bir kış sezonundan sonra küçücük kırmızı ve mor çiçeklerini olanca güzelliği ile bakışlara sunmaya başladığı bir mart gününün ilerleyen saatleri... Bu sessiz bölgeyi sarıp sarmalayan sevimsiz gece karanlığının etekleri altına sığınan yağmur bulutları, yeryüzüne iyice alçalmış olan bulutlar, ne yandan estiği anlaşılamayan rüzgarın önüne katılmış, alçak tepeleri yalayarak suya susamış bilmem hangi kıraç toprağı sulamak için alelacele uçuşup gidiyorlardı.

Orikum kasabasının Arnavut taşları döşemeli daracık yollarında ağır ağır ilerleyen denizciler, uzak mesafelerde kendilerine bir arkadaş arıyormuşçasına sere serpe geziniyordu. Her köşe başında evleri inatla ve sabırla tarıyor, küçücük de olsa çok uzaklarda da olsa belki yoksul ve bakımsız, belki öylece kendi halinde, kendi dünyasında, kendi güzellikleri ile yaşamakta olan bir köy evinin penceresinden sızabilecek soluk bir mum ışığı yakalayabilme gayreti gösteriyor gibiydiler.

Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Yağmurun olanca şiddetiyle ile kendini göstermekte olduğu bu zor bölgede gece vakti, soğukta, yağışta, her türlü olumsuzluğun kol gezdiği böyle bir zaman diliminde leventleri yollara düşüren, Akdeniz'in yumuşak iklimini zorlayan sebep devşirme olabilecek oğlanlar bulabilmekti.

Günün yorgunluğunu üzerinden atamadan, akşam saatlerinde yola düşmek mecburiyetinde kalan Piraziz, bu zahmetli yolculuğu kazasız belasız tamamlayabilmek için olanca becerikliliğini ve dikkatini sarf ediyor, kestirme olan ve yolculuğu en az birkaç saat kısaltacak olan bu tenha yola girdiği için kendine lanetler yağdırıyor, içinden ardı ardına küfürler sıralıyordu. Hemen yanı başında yürüyen denizci, korkudan ve heyecandan fal taşı gibi açılmış gözleri ile yolu süzüyor, en küçük bir karaltı ve harekette "ahlar, vahlar..." çekiyor, yanındakilerin duyacağı bir biçimde bildiği bütün duaları ardı ardına sıralıyor, bu durum da leventlerin sinirlerini iyice bozuyordu. Bir zaman sonra serseri gibi gezinen kara yağmur bulutları, taşıdıkları yükü yeryüzüne bırakmaya karar vermiş olacaklar ki yağmura karışan dua seslerine, artık bir de ağaçların yapraklarına düşen kalın damlaların şıpırtısını ekleyivermişlerdi.

Usul usul yağmaya devam ediyordu yağmur. Denizcilerin yapacak çok işi, oldukça da az zamanları vardı. Oyalanmadan süratle işe koyuldular. Güneye inen Kurbas ve adamları, ken-

Sedat Erdoğdu
OSMANLI KORSANI
ALPTUNGA
Osmanlı denizcileri devşirme toplamak üzere Adriyatik denizine açılırlar. Bir hanede üç erkek çocuk varsa içlerinden bir tanesi Osmanlı ordusuna asker yetiştirilmek üzere "vergi" adı altında Osmanlı Devleti'ne verilmektedir. Makedonyalı Andrea bir evin tek oğlu olmasına rağmen Osmanlı denizcisi hain Piraziz tarafından zorla gemiye bindirilip, Osmanlı sarayına getirilir. Saraya vardığında sünnet ettirilerek ismi Alptunga olarak değiştirilir. Enderun Mektebi'nde iyi bir denizci olarak yetişen Alptunga, Piraziz'in oyunu sonucu hain ilan edilir ve padişah tarafından hakkında idam fermanı çıkarılır. Alptunga askerden kaçar ve bir korsan gemisinin başına geçer. Artık o; Akdeniz'de düşmana korku saçan yiğit bir Osmanlı Korsanı'dır...
tilki Kitap
9 786057 946287